

Troost in tijden van droefheid

‘Vertrouwt daarom elkaar met deze woorden’.

1 Thessalonicenzen 4:13-18

De dood verbreekt familiebanden en veroorzaakt pijnlijke scheidings. Mensen die geen hoop hebben zijn vaak ontroostbaar. Hoe weinig zinvol is *menselijke* troost, hoe gelukkig zijn wij als wij *goddelijke* troost ontvangen! Als een van onze geliefden in de hemelse rust binnengaat, zijn wij ongetwijfeld bedroefd, maar niet *‘zoals ook de overigen die geen hoop hebben’* (1 Thess. 4:13-18).

Als wij denken aan het deel van hen die in Christus ontslapen zijn, is dat troostrijk voor een gebroken hart. Zij hebben de rust bereikt. Wij denken vaak dat onze familieleden die wij liefhebben, ons *toebehoren*. Maar wij zijn het eigendom van de Heer; en het ogenblik komt dat Hij ons tot Zich neemt. Een gelovige die ontslaapt ¹ of uitwoont, is met Christus en dat is verreweg het beste. Sterven is winst (Fil. 1:21-23).

De verlost die ontslapen zijn, wachten net als wij op de dag dat de eerste opstanding zal plaatshebben. Maar zij hebben een betere ‘wachtpost’ dan wij. Zij zijn met Jezus in het paradijs, verblijven bij de Heer en zijn met Christus (Luk. 23:43; 2 Kor. 5:8; Fil. 1:23; 1 Thess. 4:17). Het zijn drie verschillende gedachten, elk in verbinding met een van de namen van onze Heer Jezus Christus.

De dood is de koning der verschrikking voor de ongelovige (Job 18:14), maar voor de verlost betekent het de ingang in de rust. Het is het einde van zijn lijden. Het

¹ Zo zegt de Bijbel het, wanneer een gelovige geroepen wordt om door de dood te gaan (Mark. 5:39; Luk. 8:52; Joh. 11:11-14; Hand. 7:60; 1 Kor. 15:6, 20, 51; 1 Thess. 4:13-15).

stelt alles opzij wat een hindernis is voor het genot van de gemeenschap met Christus. Op aarde kunnen veel dingen de gemeenschap met de Heer onderbreken, terwijl in de rust – waar de ontslapen heiligen worden ingevoerd – niets meer de vreugde van het *'bij de Heer'* zijn kan vertroebelen of wegnemen.

Laat deze troost ons deel zijn, als wij het geluk zien van hen – onze geliefden – die de Heer tot Zich genomen heeft! Wij hebben alles gedaan wat wij konden om hun leven aangenamer te maken, toen wij nog in de gelegenheid waren. Nu zijn ze op die plaats, waar hun geluk door geen enkele wolk wordt verduisterd. Door onze tranen heen kunnen wij ons verblijden, als wij denken aan het eeuwige deel dat zij genieten.

Laten wij ons ook troosten met de gedachte aan de voldoening die de Heer Zélf heeft, als Hij één van de verlostten voor altijd tot Zich neemt (1 Thess. 4:17). '(...) en zó zullen wij altijd met de Heer zijn': dat is het vooruitzicht van de gelovige. Christus is de vreugde van onze harten en wij zullen voor eeuwig met Hem zijn! Maar in Johannes 17:24 worden wij bepaald bij de vreugde, die het voor de Heer Zélf is. Daar staat: *'Vader, wat U Mij hebt gegeven: Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, opdat zij Mijn heerlijkheid aanschouwen die U Mij hebt gegeven, omdat U Mij hebt liefgehad voor de grondlegging van de wereld'*. Wat een voldoening voor Zijn hart is het de Zijnen bij Zich te hebben, die de Vader Hem heeft gegeven en voor wie Hij op het kruis van Golgotha is gestorven!

Een volmaakt geluk voor de ontslapenen zelf, en de vreugde die de Heer Zelf ondervindt: zijn dat geen kostelijke zaken van troost voor bedroefde harten? Maar ook, als God niet wil dat wij bedroefd zijn zoals de overigen, die geen hoop hebben, dan komt dat omdat Hij onze blik wil richten op het moment dat de Heer Zelf zal *'neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heer zijn'*.

De hoop op de wederkomst van de Heer, een goede hoop door genade, een gelukkige hoop, wordt levendiger in onze harten bij het heengaan van geliefden. Het is een troost waarvan wij de waarde kunnen zien, als wij rouw bedrijven: *'Vertroost daarom elkaar met deze woorden'*. Wij wachten op het ogenblik dat God elke traan van de ogen zal afwissen, de dood er niet meer zal zijn, noch rouw, noch geschrei, noch pijn (...); want de eerste dingen zijn voorbijgegaan (Openb. 21:4). Dat zal de onveranderlijke en eeuwige toestand zijn: voor eeuwig getroost! Maar van onze ontslapen geliefden kan nu al worden gezegd: *'nu wordt hij hier vertroost'* (Luk. 16:25).

Troost voor hen die nu wenen en troost voor de eeuwigheid, het deel van allen die in Jezus ontslapen zijn: een eeuwige troost die nooit verminderen zal. Als dat werkelijkheid zal worden, zal de goede hoop door genade haar einde hebben bereikt, maar de troost van de verlostten zal nooit eindigen. Laten we luisteren naar de stem van de Bruidegom, die onophoudelijk herhaalt: 'Ik kom, wees getroost, spoedig geen droefheid meer!' Wat een rijke troost voor hen, die de Heer een geliefde ontnemt.

Er is nog iets. Als de Heer een gelovige bezoekt met een pijnlijke beproeving, is dat het werk van een *Vriend*. Hij wil dichter bij ons zijn. Iemand die rouwt, mag het medelijden en de teerheid voelen van Hem Die weent met de wenen. Dan leert men Hem beter kennen en wordt men geestelijk rijker. Hoe kunnen wij het werk van God kennen, dat Hij verricht als een van de Zijnen door rouw moet gaan? Wij hebben misschien dikwijls op onze kracht vertrouwd en op onze hulpmiddelen, veel gesproken over ons geloof in dagen van voorspoed. Maar bij beproeving blijft er niets over van al datgene waarop we meenden te kunnen steunen. Dan leren wij onszelf en de Heer beter kennen: Zijn meegevoel, Zijn trouwe liefde, onze zwakheid en de kracht die Hij geeft.

Beproeving is een middel dat ons dichter bij Christus brengt. Ligt daarin niet een nieuwe bron van troost voor bedroefden? God heeft een van onze geliefden thuisgehaald, maar Hij blijft; en Hij wenst dat wij alles in Hem vinden. Onze beproevingen dragen ertoe bij dat wij ons meer met Christus bezighouden en in staat worden gesteld iets van Hem in ons gedrag te weerspiegelen. Als de beproeving, de rouw, verdubbeld wordt in het leven van een gelovige, als het lijden overvloedig wordt, worden de vertroosting en ook overvloedig (2 Kor. 1:5). Wat een genade! Het leven van Paulus is een voorbeeld daarvan, evenals dat van David. Ook de psalmen getuigen ervan.

'Gelukkig zij die treuren, want zij zullen vertroost worden' (Matt. 5:4). In deze tekst is het *treuren* een bedroefd zijn over de toestand van de wereld waarin wij moeten leven. De Koning is verworpen ² en de gevolgen van de zonde zijn overal zichtbaar: lijden, rouw, bederf, geweld. Ondanks dat alles, denken de meeste mensen alleen maar eraan zich te vermaken. De gelovige echter *treurt*. Hij lijdt, als hij ziet wat de zonde heeft gedaan met de schepping, die volmaakt uit de hand van de Schepper is voortgekomen. Het hart van de gelovige is bedroefd, als de wereld die Hem gekruisigd heeft, zich verblijdt of probeert dat te doen, een wereld die probeert het

² Mattheüs 5:1-12 laat de verschillende karaktertrekken zien van hen, die deel hebben aan het koninkrijk.

zich zonder God gemakkelijk te maken. Maar deze wereld is al geoordeeld, en ze zal later de uitoefening van dit oordeel ondergaan, terwijl zij die nu treuren dan vertroost zullen worden.

'Zijn wegen heb Ik gezien, doch Ik zal het genezen, het leiden, en het weer vertroosting schenken, namelijk aan de treurenden ervan' (Jes. 57:18).

'De HEERE zal u tot een eeuwig licht zijn en de dagen van uw rouw zullen ten einde wezen' (Jes. 60:20).

'De Geest van de Heere HEERE is op mij... Hij heeft mij gezonden om alle treurenden te troosten' (Jes. 61:1-2).

Wat een verandering zal Hij dan bewerken! *'Ik verander hun rouw in vreugde. Ik troost en verblijd hen na hun smart' (Jer. 31:13).*

'Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmee wijzelf door God vertroost worden' (2 Kor. 1:3-4).

Bron: Le Messenger Evangélique 1948-214; Titel: Consolation dans le deuil